

Hồi thứ ba mươi sáu

Bất đồng chính kiến đang bạn ra thù

Phàn Cương lớn tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Tên đại Hán gian Ngô Tam Quế phái uỷ một tên cầu quan mà cũng ra vẻ ngang tàng.

Bạch Hàn Phong đưa mắt nhìn Phàn Cương gật đầu nói:

- Phàn... Phàn huynh đệ nói đúng lắm. Nhưng vì gia huynh muốn thám thính tình hình cố hương nên phải tặng bốc hấn mấy câu. Tên cầu quan càng lấy làm đắc ý. Hắn bảo những viên quan do Ngô Tam Quế uỷ phái kêu bằng "Tây tuyền" để ngụ ý do Bình Tây Vương lựa chọn. Những quan viên lớn nhỏ toàn tỉnh Vân Nam dĩ nhiên đều do Ngô Tam Quế phái đến. Cả ba tỉnh Tứ Xuyên, Quảng Tây, Quý Châu, những viên quan Tây tuyền so với những người của Hoàng đế phái đến còn lên hương hơn. Tỷ dụ trong những địa hạt này có chỗ khuyết triều đình phái người đến, Ngô Tam Quế cũng phái người đến thì ai đến trước là được. Những quan viên bốn tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Quảng Tây mà có chỗ khuyết thì dĩ nhiên Côn Minh (thủ phủ tỉnh Vân Nam) biết trước rồi từ Côn Minh phái người đến còn nhanh hơn quan viên ở Bắc Kinh tới. Vì thế mà quan của triều đình gửi đến bao giờ cũng chậm chân hơn những quan viên "Tây tuyền".

Nguyên Bình Tây Vương Ngô Tam Quế lập được công lớn với triều đình nhà Mãn Thanh mà thu phục giang sơn là hoàn toàn trông vào công lao của Bình Tây Vương. Vì thế triều đình đặc biệt ưu đãi Ngô Tam Quế. Ngô Tam Quế có bản tâm về triều bất cứ việc gì cũng được chuẩn y.

Vương Võ Thông nói:

- Viên quan đó nói vậy là đúng sự thực. Tiểu đệ làm nghề bao tiêu trong bốn tỉnh miền Tây Nam đã nhìn rõ một giải Vân Quý, người ta chỉ biết có Ngô Tam Quế chứ không biết đến Hoàng đế.

Bạch Hàn Phong nói:

- Tên Dương Nhất Phong còn bảo theo luật lệ của triều đình thì ai đi làm tri huyện đều phải đến kinh thành yết kiến Hoàng đế để Hoàng đế phong chức. Hắn đến Bắc Kinh là để vào yết kiến Hoàng đế. Hắn còn nói Bình Tây

Vương đã phong quan cho hấn rồi, vậy việc đến kinh triều kiến Hoàng đế chỉ là một thủ tục thông thường.

Bạch Hàn Phong ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Dương Nhất Phong uống mấy chung rồi lại nói càng đặc ý. Gia huynh liền bảo hấn:

- Dương đại nhân đến Khúc Tĩnh làm quan thì ra người bản tỉnh lại làm quan ngay ở bản tỉnh để tạo phúc cho nhân dân, thật là quý hoá!

Dương Nhất Phong cười ha hả nói:

- Cái đó đã hấn!

Giữa lúc ấy, đột nhiên ở bàn khác có người xen vào. Tên lão tặc... Tên lão tặc đó cùng ta... có mối thâm cừu.

Hấn nói tới đây bỗng đứng phắt dậy, mặt đỏ bừng lên.

Tô Cương hỏi:

- Có phải hấn là Bát Tý Viên Hầu Từ Thiên Xuyên không?

Bạch Hàn Phong gật đầu đáp:

- Chính hấn...

Bạch Hàn Phong tức quá tựa hồ cổ họng nghẹn hơi nói không ra lời.

Sau một lúc gã nói tiếp:

- Chính là tên lão tặc đó. Hấn ngồi bên cái bàn con cạnh cửa sổ nói:

- Người bản tỉnh làm quan trong bản tỉnh thì đục khoét càng tiện hơn.

Anh em tại hạ để mặc cho tên lão tặc nói gì thì nói, không muốn gây lời với hấn.

Huyền Trinh lạnh lùng nói:

- Bạch nhị hiệp! Từ tam ca nói câu đó kể cũng đúng.

Bạch Hàn Phong hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Hấn nói câu ấy thì phải rồi, tại hạ có bảo hấn nói lầm đâu. Nhưng... nhưng ai bảo hấn gây vào việc người ta? Hấn mà không nói câu đó thì việc gì đến nỗi xảy chuyện rắc rối?

Huyền Trinh thấy Bạch Hàn Phong nóng nảy không nói gì nữa.

Bạch Hàn Phong lại nói tiếp:

- Dương Nhất Phong nghe tên lão tặc nói câu đó thì nổi giận dùng dũa. Hấn quay đầu nhìn lại thấy tên lão tặc là kẻ già nua lưng còng, mặt mũi dê

tiện. Trên bàn lại để cái rương thuốc, bên ghế cắm một lá cờ bán thuốc cao. Hắn liền quát mắng:

- Lão già bất tử này! Người nói lão gì thế?

Bốn tên gia đình đã nhảy xổ đến đập bàn thóa mạ tên lão tặc. Một tên nắm lấy cổ áo lão. Tại hạ mắt kém không nhìn ra võ công tên lão tặc đó cao cường, lại cho là hắn nhân lúc phần khích buông lời mạt sát. Tại hạ còn lo lão bị bọn gia đình đánh đòn nên chạy lại giả vờ khuyên giải mà thực ra là để đẩy lui bọn chúng.

Huyền Trinh lên giọng tán thưởng:

- Bạch nhị hiệp hoài bão nhân nghĩa. Quả là anh hùng hảo hán.

Trong lòng lão đã có chủ ý. Lão thấy Bạch Hàn Tùng chết rồi còn Từ Thiên Xuyên tuy bị thương nặng nhưng chắc là qua khỏi được. Thế là bên mình chiếm phần hơn. Vậy vụ này cốt sao giữ được hoà hảo là hay. Lão liền tán dương Bạch Hàn Phong mấy câu để tâm tính gã hoà dịu trở lại.

Ngờ đâu Bạch Hàn Phong lại không ăn bánh phính. Gã trợn mắt lên nói:

- Anh hùng cái con khỉ gì đâu. Thế là mình ngu hơn chó. Có mắt mà không biết người, không nhìn rõ chỗ nham hiểm tàn độc của tên lão tặc lại cho lão là người tốt. Tên Dương Nhất Phong liền lên giọng quan lớn, ngoác miệng ra mà mắng chửi.

Hắn lớn tiếng la:

- Hồng bát! Hồng bát! ở kinh thành dân điều toa rất nhiều cần chấn chỉnh lại.

Phàn Cương nói xen vào:

- Tên quan đó ỷ mình có lũ chó săn ở Vân Nam lấn át trăm họ chưa đủ, còn đến Bắc Kinh khinh mạn người ta nữa.

Bạch Hàn Phong nói:

- Muốn khinh mạn người cũng không phải chuyện dễ. Viên quan này quát tháo om sòm kêu gia đình cột tên lão tặc đưa lên quan để phạt 40 trượng và đeo gông cảnh cáo mọi người.

Tên lão tặc cười ha hả nói:

- Đại lão gia! Đại lão gia hà tất phải la lối cho mệt sức. Bản nhân lấy thuốc cao dán lại mới được.

Hắn nói rồi lấy trong rương ra một lá thuốc cao, hai tay nắm chặt. Tiếp theo lão trát lá cao cho bằng phẳng.

Ban đầu tại hạ thấy tên lão tặc đối với bọn gia đình dữ như hung thần vẫn không sợ hãi gì đã sinh lòng ngờ vực. Sau thấy lão giơ tay ra hiệu với gia huynh liền hiểu ngay.

Nguyên thuốc cao đã rắn tụ lại một chỗ. Muốn cho cao chảy ra phải đem hơi lửa nóng mới mở ra được.

Đằng này tên lão tặc lại dùng sức nóng ở hai bàn tay làm cho lá cao mềm ra. Về phần công lực đó, người thường không thể làm được.

Tên lão tặc mở lá cao ra rồi, khí nóng bốc lên nghi ngút.

Dương Nhất Phong chẳng hiểu chi hết, thôi thúc bọn gia đình tiến lại bắt người.

Vi Tiểu Bảo chú ý lắng tai nghe không nói câu nào. Gã nghĩ thầm:

- Vụ này là một màn hý kịch coi được đây.

Bỗng nghe Bạch Hàn Phong nói tiếp:

- Tại hạ thấy tên lão tặc kia nội công cao thâm, nên không ngăn cản bọn chó săn của tên quan kia nữa, để chúng đến tự rước lấy nỗi đau khổ.

Một tên gia đình thấy tại hạ tránh sang bên liền xông về phía Từ lão tặc.

Tên lão tặc cười hỏi:

- Người muốn mua thuốc cao chăng?

Lão cầm lá thuốc cao đặt vào tay tên gia đình. Tên gia đình thoá mạ liền:

- Lão chó má này định làm gì?

Tên lão tặc liền đẩy cánh tay gã gia đình chuyển ra chỗ khác.

Bỗng nghe đánh "bốp" một tiếng! Lá thuốc cao nóng bỗng đã dán vào miệng tên cầu quan...

Vi Tiểu Bảo nghe Bạch Hàn Phong nói tới đây, không nhịn được nữa bật lên tràng cười khanh khách, vỗ tay reo:

- Hay quá! Hay quá!

Bạch Hàn Phong nhìn gã bằng cặp mắt hung hăng.

Vi Tiểu Bảo trong lòng run sợ không dám cười nữa.

Tô Cương hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Bạch Hàn Phong đáp:

- Tên cầu quan kia bị thuốc cao gắn chặt lấy miệng, dĩ nhiên không nói lên lời nữa. Hắn đưa tay lên muốn kéo lá thuốc cao ra, nhưng tên lão tặc chân tay rất mau lẹ. Lão huy động bốn tên gia đình nói:

- Các người mau lại đây giúp đại lão gia!

Bỗng nghe những tiếng "bốp bốp" vang lên không ngớt.

Những tên gia đình mỗi tên đều phóng chưởng đánh vào mặt cầu quan. Không hiểu Từ lão tặc dùng thủ pháp gì thúc đẩy bốn tên gia đình vận kinh lực vào bàn tay rồi phóng chưởng đánh cầu quan.

Chỉ trong khoảnh khắc, tên cầu quan hai má sưng vù đỏ ửng, coi chẳng khác gì hai miếng gan lợn.

Vì Tiểu Bảo lại nổi lên tròng cười ha hả. Gã quay đầu ra chỗ khác không dám nhìn Bạch Hàn Phong lần nào nữa.

Tô Cương gật đầu nói:

- Lão họ Từ mang ngoại hiệu Bát Tý Viên Hầu thật là xứng đáng. Nghe nói cầm nã tiểu công phu của lão đứng vào hàng võ lâm thất tuyệt quả nhiên tiếng đồn không ngoa.

Tô Cương đã nghĩ đến Bạch Hàn Tùng bị chết về tay Từ Thiên Xuyên thì võ công lão dĩ nhiên rất cao thâm. Lão cố ý đề cao võ công của Từ Thiên Xuyên để thể diện cho Bạch Thị Song Mộc một chút.

Bạch Hàn Phong nói:

- Tại hạ cùng gia huynh thấy thế chỉ buồn cười. Hai bên mặt tên cầu quan máu tươi chảy ra đầm đìa.

Trên lầu lầu rất đông người đến coi nhiệt náo. Tên lão tặc lại lớn tiếng la:

- Không được đánh! Không được đánh! Đại lão gia đây không ai đánh được. Các người là bọn nô tài mà dám phạm thượng đánh đại lão gia đau đớn đến thế ư?

Lão đi sau bốn tên gia đình nhảy lui nhảy tới trông như con khỉ để huy động những cánh tay bọn gia đình mà lại giống như lão né tránh. Những người ngoài đứng coi không nhận ra được là chính lão đã hý lộng quỷ thần. Lão lại huy động bọn gia đình đánh thêm mười mấy chưởng nữa. Tên cầu quan ngất xỉu té lăn xuống đất, lão mới dừng tay về chỗ ngồi trước.

Bốn tên gia đình cũng cho là mình bị ma đem lối quỷ đưa đường, chứ không hiểu tại sao mình lại vung chưởng đánh lại lão gia. Nhưng tám cánh tay của bốn tên gia đình cũng máu tươi đầm đìa thì không phải là chuyện giả được nữa.

Bốn tên gia đình đứng ngăn người ra một lúc nâng đỡ tên cầu quan rồi khỏi tử lâu.

Chủ quán đành tự nhận là mình gặp vận xúi, không dám đến đòi tiền cơm rượu bọn họ nữa.

Phàn Cương cười nói:

- Thú quá! Thú quá! Tên chó săn thủ hạ của Ngô Tam Quế đáng được trừng trị như thế mới là phải. Từ tam ca đánh tên cầu quan khiến trăm họ trong thiên hạ đều nức lòng hờn dạ. Bạch nhị hiệp! Sau lúc đó nhị hiệp không giúp y đánh thêm mấy quyền nữa.

Bạch Hàn Phong thuật lại vụ Bát Tý Viên Hầu Từ Thiên Xuyên đánh như tử tên cầu quan ở tử lâu một cách rất tỷ mỉ. Có điều tâm thần gã cực kỳ xúc động nên giọng nói nhát gừng, câu sau không liên tiếp với câu trước, nhưng người nghe mười phần cũng hiểu đến tám, chín.

Bạch Hàn Phong nghe Phàn Cương hỏi vậy sao gã không trợ quyền để cùng đánh tên cầu quan, thì gã nổi giận ùng ùng lớn tiếng quát:

- Tên lão tặc đó phô trương bản lĩnh đánh người sao ta còn phải viện trợ hắn? Chính hắn đánh người chứ có phải bị người đánh đâu?

Huyền Trinh nói:

- Bạch nhị hiệp nói phải lắm! Ban đầu y chưa hiểu Từ tam ca cũng biết võ công, chẳng dẽ ra tay nghĩa hiệp ngăn cản bọn gia đình không cho hành hung rồi đấy ư?

Bạch Hàn Phong hắng giọng một tiếng nói tiếp:

- Tên cầu quan cùng bọn gia đình đi rồi, gia huynh liền kêu chủ quán lại bảo bồi thường cho hắn về khoản bát đĩa bàn ghế đổ vỡ. Cả tiền cơm rượu của tên lão tặc cũng do anh em tại hạ thanh toán. Tên lão tặc tươi cười tạ ơn. Gia huynh mời hắn qua bàn bên này ngồi cùng bàn ăn uống với nhau thì tên lão tặc khẽ nói:

- Tại hạ đã ngưỡng mộ thanh danh hai vị Tùng, Phong hiền huynh đệ từ lâu. Nay được gặp mặt thật là may quá.

Anh em tại hạ giật mình nghĩ bụng:

- Té ra hắn đã biết lai lịch mình mà mình chưa hiểu hắn là ai.

Gia huynh liền nói:

- Anh em tại hạ là người hủ lậu, rất lấy làm xấu hổ. Xin lão gia cho nghe tôn tính đại danh.

Tên lão tặc liền cười đáp:

- Tại hạ là Từ Thiên Xuyên. Trong lúc nhất thời không đẹp nổi tính nóng giận đã múa rìu qua mắt thợ trước mặt hiền huynh đệ, thật không bỏ làm trò cười.

Lúc đó anh em tại hạ chưa hiểu Từ Thiên Xuyên lai lịch thế nào, nhưng nghĩ tới hắn đã đánh tên cầu quan tức là người cùng đi một đường với mình. Tên cầu quan kia nếu không bị ăn đòn của lão tặc thì anh em tại hạ cũng choảng cho một trận nên thân. Ba người vừa ăn uống vừa nói chuyện cùng ý hợp tâm đầu. Nhưng ở tửu lầu không tiện nói chuyện thâm tình, anh em tại hạ liền mời hắn về đây ăn cơm.

Phàn Cương ô lên một tiếng, hỏi:

- Té ra Từ tam ca đã vào quý phủ rồi mới động thủ ư?

Bạch Hàn Phong đáp:

- Ai bảo động thủ ở đây? Đánh nhau với khách trong nhà mình thì ra khinh mạn khách à?

Huyền Trinh gật đầu nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Bạch Thị Song Mộc nổi tiếng anh hùng hào hiệp. Có lý đầu lại hành động thất thố như vậy?

Bạch Hàn Phong nghe Huyền Trinh tán tụng mình hoài. Sau gã cũng nhìn y mỉm cười để tự lại rồi nói:

- Anh em tại hạ mời lão tặc về đây cung kính tiếp đãi. Khi bọn tại hạ hỏi đến tại sao hắn lại nhận biết anh em tại hạ thì hắn không dấu diếm gì nữa, nói huych toẹt hắn là người trong Thiên Địa Hội. Hắn còn nói khi anh em tại hạ tới Bắc Kinh, Thiên Địa Hội đã cho hay để cùng anh em tại hạ kết giao bằng hữu. Sở dĩ ở tửu lầu hắn đánh tên cầu quan một là vì căm hận Ngô Tam Quế, hai là vì để mở đường kết bạn với anh em tại hạ. Tên lão tặc đó khéo lừa dối, khiến anh em tại hạ tưởng hắn là người tốt. Sau tính đến chuyện phản Thanh phục Minh thì ba người... à quên... hai người và một con chó càng nói càng ý hiệp tâm đầu...

Vi Tiểu Bảo bắt gặp chỗ đối phương sơ hở, khi nào gã chịu bỏ qua liền xen vào:

- Hai con người và một con chó càng nói càng ý hiệp tâm đầu...

Vi Tiểu Bảo bắt gặp chỗ đối phương sơ hở, khi nào gã chịu bỏ qua liền xen vào:

- Hai con người và một con chó mà nói chuyện ý hợp tâm đầu mới thật ly kỳ.

Mọi người nghe gã nói không nhìn được phải phì cười, nhưng e làm mất mặt Bạch Hàn Phong nên không dám cười lên tiếng...

Bạch Hàn Phong tức quá quát hỏi:

- Tên tiểu quỷ này! Nói nhăng gì thế?

Phàn Cương vội can ngăn:

- Bạch nhị hiệp! Vị này là Vi hương chủ. Tuy người còn nhỏ tuổi nhưng là nhân vật đứng đầu trong Thanh Mộc đường ở tệ hội nên trong tệ hội từ trên xuống dưới đối với người đều tỏ lòng rất kính cẩn.

Bạch Hàn Phong chưa hết tức mình văng tục:

- Hương chủ thì đã làm cái đếch gì?

Tô Cương liền lảng sang chuyện khác:

- Tại hạ cũng nhận thấy Bạch huynh đệ trong dạ đau thương vị huynh trưởng từ trần nên nói năng không khỏi có điều nóng nảy. Vậy xin anh em đừng để ý, Vi hương chủ cũng miễn trách cho.

Tô Cương vốn là người trì trọng, đã biết địa vị hương chủ trong Thiên Địa Hội không phải tầm thường. Vậy mà Bạch Hàn Phong đã kêu bằng "tiểu quỷ", lại bảo hương chủ thì làm cái đếch gì là đuối lý, thiếu lễ độ.

Bạch Hàn Phong cũng không phải hạng người ngu xuẩn. Gã nghe Tô Cương nói vậy liền biết ngay mình trái. Gã không để nhãn quang đụng vào Vi Tiểu Bảo nữa. Gã nói:

- Sau ba người bọn tại hạ...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Không phải! Hai con người và một con chó chứ?

Bạch Hàn Phong tức giận quát:

- Người... Người...

Nhưng sau gã cũng nhẫn nại, thở phào một cái nói tiếp:

- Ba người nói đến chuyện phản Thanh phục Minh, giết hết bọn Thát Đát xong rồi phò con cháu Hồng Võ Hoàng đế lên ngôi bảo đoạn toạ.

Gia huynh nói:

- Hoàng thượng đã qua bên Diến Điện, chỉ lưu lại một vị tiểu thái tử. Nhưng vị này thông minh tài trí đáng mặt anh quân, hiện đang ẩn cư ở chốn thâm sơn.

Tên lão tặc lại cãi:

- Chân mệnh thiên tử hiện đang ở Đài Loan.

Bạch Hàn Phong vừa thuật lại câu nói của Từ Thiên Xuyên, bọn Tô Cương, Diêu Xuân, Vương Võ Thông hiểu ngay hai bên tranh chấp nhau chỉ vì việc một bên ủng hộ Quế vương, một bên ủng hộ Đường vương mà ra.

Nguyên Sùng Trinh Hoàng đế chết treo ở Mối Sơn rồi, quân Thanh tiến vào cửa ải. Bọn tôn thất nhà Minh là Phúc vương, Đường vương, Lỗ vương, Quế vương mỗi người xưng đế một nơi rồi xảy chuyện phân tranh.

Sau các vương chết hết, bọn thủ hạ vẫn còn hiềm khích nhau.

Bạch Hàn Phong lại kể tiếp:

- Lúc ấy tại hạ nghe tên lão tặc nói vậy liền hỏi:

- Tiểu hoàng tử của chúng ta rời đến Đài Loan từ hồi nào?

Tên lão tặc kia đáp:

- Tại hạ nói về tiểu hoàng tử của Long Võ Thiên Tử, chứ không phải con cháu của Quế vương.

Gia huynh liền lên tiếng:

- Từ lão gia! Lão gia là bậc anh hùng hào kiệt, anh em tại hạ rất đem lòng kính phục. Có điều lão gia nhận xét về thiên hạ đại sự hãy còn có chỗ sai lầm. Sau khi Sùng Trinh thiên tử mất rồi, Phúc vương tự lên ngôi báu. Phúc vương bị quân Thanh bắt, Đường vương lên nối ngôi. Bất hạnh Đường vương chết về nước. Đức Vĩnh Lịch lên làm chúa tể thiên hạ. Vĩnh Lịch thiên tử chết vì nước rồi thì dĩ nhiên phải do con cháu ngài lên kế vị.

Nguyên Long Võ là niên hiệu của Đường vương. Vĩnh Lịch là niên hiệu của Quế vương. Bọn này là cựu thân của Đường vương, Quế vương, khi nào nhắc tới chủ cũ, họ đều kêu niên hiệu.

Phàn Cương nghe Bạch Hàn Phong kể tới đây, nói xen vào:

- Bạch nhị hiệp! Xin nhị hiệp miễn trách, để tại hạ trình bày: Long Võ thiên tử chết vì nước rồi, hết anh đến em cũng là hợp lý. Như vậy bào đệ của thánh thượng là Thiện Võ thiên tử lên kế vị ở Quảng Châu là phải. Không ngờ Quế vương lại phái binh đến đánh Thiện Võ thiên tử. Các vị đế vương đều là con cháu của đức Thái tổ Hoàng đế chứ nào phải người ngoài mà không lo đánh kẻ thù chung quân là Thát Đát của nhà Mãn Thanh, lại đi đánh nhau với người trong nhà, há chẳng phải là một sự lầm lớn trong những điều sai lầm?

Bạch Hàn Phong tức giận nói:

- Giọng lưỡi của tên lão tặc cũng hết giọng lưỡi của ông bạn. Như vậy là ai gây sự? Đức Vĩnh Lịch Hoàng đế chỉ phái sứ thần đến Quảng Châu bảo

Tân Đường vương phế bỏ tên hiệu đi, thế mà những tên gian thần, thủ hạ của Đường vương lại hạ sát sứ giả của chúng ta. Muốn chống ngoại địch trước hết cần dẹp yên nội bộ. Hành vi này của Đường vương là hành vi của kẻ loạn thần phạm thượng. Tội đại nghịch vô đạo của Đường vương là đầu mọi tội ác và cũng là mầm hoạ của quốc gia.

Phàn Cương cười lạt hỏi:

- Trận đánh ở Tam Thuỷ trong đó có cả bại tại hạ, nhị hiệp có biết toàn quân bên nào bị tan vỡ không?

Bạch Hàn Phong tức quá, đứng phắt dậy lớn tiếng:

- Người còn muốn thanh toán món nợ cũ chăng?

Vì Tiểu Bảo lại lên tiếng:

- Phàn đại ca! Trận đánh ở Tam Thuỷ thế nào?

Phàn Cương cười đáp:

- Quế vương nghe lời xúc xiểm của tên gian thần dưới trướng phái một nội tướng là Lâm Giai Đình đem quân đến đánh Quảng Châu.

Tô Cương ngắt lời:

- Phàn đại ca! Câu chuyện này thực sự không phải thế đâu. Đó là Đường vương phái quân đến đánh Triệu Khánh trước. Vĩnh Lịch thiên tử bất đắc dĩ mà phải khởi binh ứng chiến.

Hai bên mỗi người nói một câu, toàn bàn chuyện đã qua. Ai cũng bênh chúa mình là phải. Dần dần câu chuyện đi vào chỗ gay go, tình thế biến thành khẩn trương, khác nào kiếm tuốt cung dương, coi chừng muốn động thủ đến nơi.

Diêu Xuân xua tay lia lịa lớn tiếng:

- Những việc này xảy ra từ bao năm trước còn nhắc lại làm chi cho mệt? Bất luận ai thắng ai bại cũng chẳng vẻ vang gì. Câu chuyện ngày nay toàn thể chúng ta phải tận diệt quân Thát Đát.

Quần hào nghe Diêu Xuân nói đều yên tĩnh lại. Trong lòng ai nấy đều cảm thấy tự thẹn.

Tô Cương nói:

- Bạch nhị đệ! Câu chuyện tranh chấp giữa chúng ta và tên lão tặc kia thuộc về đại nghĩa. Chúng ta phải hết sức tranh đấu sống chết với lập trường. Nhị đệ hãy nói hết câu chuyện đó đi.

Bạch Hàn Phong liền kể tiếp:

- Lý luận của tên lão tặc đó cùng một duộc với ông bạn họ Phàn này. Dĩ nhiên anh em tại hạ phải phân tích rõ ràng. Hai bên mỗi lúc một to tiếng chẳng ai chịu nhường ai. Gia huynh trong cơn thịnh nộ đập tay xuống võ tan cái kỷ trà.

Tên lão tặc cười khẩy hỏi:

- Phải chăng đại hiệp lý luận không kịp người muốn đi tới chuyện động võ? Bạch Thị Song Mộc ở Mộc vương phủ oai danh lẫy lừng thiên hạ. Còn tại hạ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong Thiên Địa Hội nhưng cũng không sợ.

Hắn nói câu này hiển nhiên làm mất mặt anh em tại hạ, mà còn có ý chẳng coi Mộc vương phủ vào đâu. Cách bì lý của hắn lấy một tên vô danh tiểu tốt của Thiên Địa Hội cũng đủ hơn được những nhân vật nổi danh trong Mộc vương phủ mới thật là mỉa mai.

Gia huynh xẵng giọng hỏi lại:

- Tại hạ đập bể kỷ trà của nhà mình thì liên quan gì đến các hạ? Các hạ ý vào thế lực nào mà dám buông lời khinh mạn Mộc vương phủ?

Hai bên càng nói càng căng, rồi hẹn nhau tối hôm ấy đến Thiên Đàn tỷ võ.

Tô Cương thở dài buồn rầu nói:

- Té ra cuộc phân tranh này bởi đó mà ra.

Bạch Hàn Phong nói:

- Tối hôm ấy anh em tại hạ đến Thiên Đàn phó ước. Chẳng ai nói câu gì, hai bên động thủ liền...

Vì Tiểu Bảo hỏi ngay:

- Chắc là hai người đánh một rồi. Nhưng tại hạ không hiểu Bạch đại hiệp xông vào trước hay nhị hiệp xông vào trước.

Bạch Hàn Phong đỏ mặt lên lớn tiếng:

- Anh em ta bao giờ cũng liên thủ, dù đánh với một tên hay với cả trăm tên cũng cùng nhau tiến vào một lúc.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>